

DÉPART

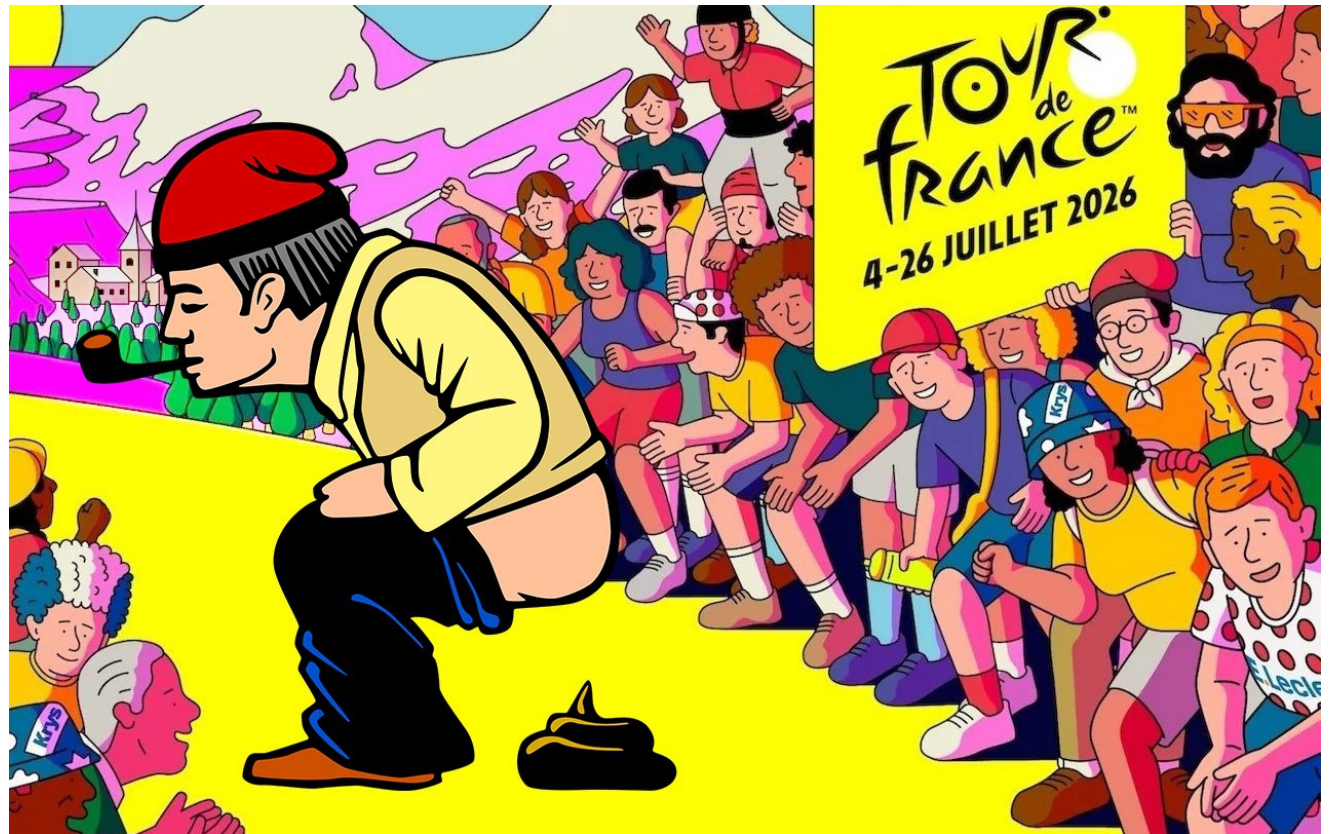
El Tour de França a Catalunya

El cap de setmana passat, tots els catalans del Principat —sense excepció— hem estat a França, per gust o per nasos. Dilluns ja vam tornar a ser a Espanya (que també és l'hòstia), però, mentre tant, el Tour va *conquerir* Barcelona, els ciclistes van fer nit a la Sagrada Família i es van passejar per aquí sobre una bici durant tres dies. Quina festa-sa.

L'honor de la capital catalana ha quedat salvaguardat. Una vegada més, els seus habitants han hagut que tancar-se a casa (entre Papa i Tour, fa un temps que no prenem l'aire), però, per la tele, Barcelona ha quedat molt *guapa* (novament) que és, sembla, l'únic que interessa. En especial, les autoritats n'estan encantades. Colla de gamarrusos desgraciats.

Més enllà de l'espectacle, però, hi ha un detall o uns símptomes reveladors: quan manava el caracolló (en singular) del Franco, França quedava molt lluny i semblava el principi d'un altre món. Ara els dos països es confonen. Per no diferenciar-nos, gairebé no tenim ni frontera —una frontera, de fet, històricament ben tramposa i porosa... una mica com totes.

El món s'ha globalitzat i *low-costitzat*, però Finlàndia, per exemple, encara segueix una mica lluny; t'has de comprar bufanda i peücs —a l'hivern, perquè a l'estiu allò ja sembla Jaén, gràcies a l'escalfament global— i parlen amb molta consonant entravessada entre les paraules. Portugal ja és aquí mateix; però, què hi faràs, a Portugal, apart de fotografiar el plat de bacallà

espiritual? França, en canvi, és cada vegada més propera, més com nosaltres —que és com dir *més com s'ha de ser*, és clar.

França té tots els problemes, com nosaltres: govern a la xamberga; oposició més enllà de la dreta (a l'estil de Vichy); economia malmesa per una llarga temporada (*Oh là là! La mondialisation! Le Capital Roi!*); agreujament de conflictes socials, violències racistes, xenòfobes i masclistes; decadència intel·lectual (com a mostra, el merdes de l'Houellebecq); alguna que altra "tensió regional". França té, fins i tot, onades de calor!

Quan, a França, els fatxes volen parlar d'alguna època bona, han de referir-se de Napoleó cap enrere (potser amb l'excepció dels malparits de Pé-

tain o de Gaulle, segons preferència); tal com fa la dreta espanyola, que busca reis, Inquisició i Franco per a exaltar una història, que, generalment, és de puta pena. Val a dir, amb tot, que malauradament això està passant una mica a tot arreu; és la internacional de la nostàlgia feixista —als EUA, per exemple, hi ha sonats que troben a faltar el genocida del Cristòfor Colom i encara li dediquen nous monuments i tot.

Les abundants semblances, cada vegada més nombroses, entre un país i l'altre té almenys dues possibles lectures: en primer lloc, com a part d'Europa, la situació es normalitzarà, tornarem a la civilització —amb algunes petítissimes tensions, però sempre en poder de la raó i cultíssima, excelsa—, la paraula tornarà a tenir el seu valor i la justícia prevaldrà (*hahaha*). Podrem tenir molts Tours en pau, comencin on comencin —acabar, sempre acabaran als Camps Elisis, *axis mundi* gavatx. D'altra banda, com a part de la febre feixista europea (que també és mundial), podem caure altre cop en la barbàrie, en el racisme, la persecució i la mort (bé, de fet, això mai no ha deixat de ser-hi en absolut, però la cosa es posaria encara més fumuda i tot). Suposo que depèn en gran part de nosaltres, però no ho tinc gens clar.

Per si de cas, més ens val anar esmolant les eines.

